

Reisje Ypsilon Zeeland 30 september 2017.

Het jaarlijkse reisje was dit jaar naar het Dr. Guislain museum in Gent. Een bus met 35 deelnemers liet zien dat de interesse voor dit bezoek groot was. En inderdaad voor een ieder die interesse heeft in de geschiedenis van de psychiatrie was er veel te beleven, bedenken en wellicht te verwerken.

Met mijn terugblik geef ik enkele persoonlijke indrukken weer. Zoals de eerste aanblik van de gebouwen. Door een poort gingen we naar binnen en stonden toen plotseling in een overdekte gang in de buitenlucht met uitzicht op een grote binnentuin en "eindeloze" 19de eeuwse gebouwen in carré vorm.

Ik stelde me voor wat voor indruk dit gemaakt moet hebben wanneer je hier werd opgenomen.

Vrij spoedig kwamen we bij een prachtig soort binnentuin met roodachtige klimop tegen de muren en struiken en varens in het midden.

In het zgn, badhuis, dat nu restaurant is geworden, werden we getrakteerd op koffie/thee en gebak en ging ieder aan z'n tafeltje "gezellig" kletsen.

Anouk, onze gids, vertelde bevlogen door het leed en de geschiedenis van de waanzin, zoals zij het uitdrukte, verschillende verhalen en feiten, zoals dat Dr. Guislain bij de stad Gent bevochten had dat hij een instelling mocht bouwen. Gent was ermee akkoord, maar niet in de stad.

Veel van de ideeën van Dr. Guislain zien we nog terug in de huidige psychiatrie, zoals het onderscheid in leeftijdscategoriën, soorten problematiek en menswaardige huisvesting. Dat hij nog onder de Gentenaren leeft blijkt uit het feit dat hij in 2006 nog werd verkozen tot beste professor ooit aan de universiteit van Gent.

Bij het zien van alle "martelwerktuigen", verkeerde medicijnen, verkeerde behandelingen die je hoorde of zag, was het wel eens moeilijk daar afstand van te nemen. Dat lukte me toch door me te realiseren dat er ook veel goede bedoelingen bij zaten en je het eigenlijk moet zien in die tijd.

Inspirerend/hoopvol vond ik de fotogalerij van een man die zich met hulp en ondersteuning uit zijn ziekte had geworsteld. Hij had zijn spraak in zijn jeugd verloren, maar die weer hervonden. Door zelf contact te maken met een duif en door ondersteuning bij het inrichten van zijn eigen leefwereld was hem dat gelukt. Misschien begint herstellen inderdaad bij jezelf. In ieder geval blijkt dit te proberen, een activiteit kan helend werken.

Met de toekomstmachine had ik niet veel. Wel met het idee om in de toekomst te komen tot meer geïndividualiseerde medicijnen en therapieën. De toekomstmachine verzamelt allerlei data om op dn duur conclusies te kunnen trekken.

Moe, maar voldaan over de gezelligheid en alles wat het overdenken waard is, ben ik ten slotte weer op ons stekkie gearriveerd.

Ed Quack, 1 okt. 2017